

A szurkolók ugratják őket, nagyokat nevetnek:

- Pirított törpe! – kiabálják egy-egy apró afrikainak.
- Bezzeg Amerikában! – duzzognak az intellektuelek.

Hogy ott nem tegezük le a szerecseneket. A tegezés!

- Angolul – nyugtatgatom őket – nem lehet.

Milyen jó, hogy itt, a Duna partján ismeretlen a gyűlölet!

Engem néha faggatnak azért. Ha már onnan jövök! Hogy miért olyan nagy a szer számuk, és hogy hány centiméteres. Hát erről nincs adatom. Ha csak az nem, amit az Escaut partján a kövér Freddy közölt velem. És hát hogy hogyan is van azzal a fekete lepedővel? Igaz-e, és ha igaz, miért olyan bűdösek a négerek?

Én pedig erre sem tudok válaszolni. Nekem a fehérek izzadságszagától van hányingerem.

Hát igen. Nagymamám mellett édes volt az élet. A tálcán krémes, szerecsenfej. A kredencben vigyorgó londinerek. Ezüstpapír, napkeleti bölcsek. Hogy melyik a szerecsenkirály? Az én időmben a Menyhért. Azért az én időmben, mert kezdetben ugye egyikük sem volt szerecsen. Ma már! – vigyorognak az amerikaiak. Ma már mind a három! Elszaporodtak a négerek.

Csupa ilyen ártatlan, együgyű tréfa. Az emberek Kafkát olvasnak és Balassa Pétert. Tudják, hogy az erények erénye a türelem.

Blanka öröksége se több már, mint valamiféle szorongás. Tompa ütés a gyomorban, ha szóba kerülnek a négerek.

Annak, aki belekóstolt, mindvégig fekete marad a szerelem.

Csordás Gábor

TALÁLKOZÁS

a frizurája mint a koszos vatta
hosszúra hagyva foszlottan libeg
egypár nőci biztos jól megszivatta
negyven fölött de sose érti meg

kordbársony farmer orkánanorák
magyartanár vagy levitézlett bolsi
gyakran mondja hogy nincsenek csodák
bár hátha mégis a pusztaszabolcsi

resti előtt a pesti gyorsra várva
míg zümmögnek az ébredő sinek
melengeti mutatóujja sárga
kőrmét a csikk nevezzük Döminek

és akkor egy nő fiatal satöbbi
Simontornyáráról mint a lavina
a filozófiát halomba dönti
és véletlenül úgy hívják Tina

úgy együttvéve bájos rajta minden
bár külön-külön nem szép semmije
és hiába hogy nincs azon a szinten
hogy ne kelljen vonattal mennie

még vígan röpköd ég felé a lába
csöppet se kell hogy csalódott legyen
csak megáll néha a fürdőszobába
unatkozok hol van a köpenyem

egy szempárban kigyúl a sápatag láng
a nő meg szépen visszanéz neki
ha minden ilyen nézést összeadnánk
hány elfelejtett óra jönne ki

gondolja és ha mindig így kifesti
a pórusokat sajnós eltömi
nem lélegzik aztán kinyit a resti
és vilmoskörtét javasol Dömi

és mint aki ezt megengedheti
mikor a *garszon* az italt kitölti
lazán a lábát keresztbe veti
és emleget különös messzeföldi

szokásokat mint aki otthonos
ebben a zagyva elcseszett világban
hol napsütésben utazgat a fos
a színarany meg lent rohad a sárban

holott aki mindent jól megfigyel
hogy majd teljes mértékben profitáljon
annak kéne utazni higgye el
egy nő is más ha járt külföldi tájon

egy csomó rejtett képesség előtör
ha nem csak ül már bocs a punciján
ő meg harmincöt múlt mikor először
Párizsban járt egy konferencián

volt ott egy ilyen svéd nő egy szöszi
ne féljek mondta nem esik teherbe
de *merszi non* azt mondtam nem köszí
még menjünk el inkább a Szensapelbe

és minden óra hagyjon így nyomot
akkor egy nő nem parlagon hever
de hadd rendeljek még egy Gijjomot
volt egy ilyen nevű Apolliner

se nagybetűket se írásjelet
nem használt és ezáltal föltaalva
a szabadverset világhírű lett
jó példa hogy valamit *nem* csinálva

is véghezvihet nagy dolgot az ember
holott mindenki nyüzsög és nyomul
sok költő pont így volt a szerelemmel
épp azt a nőt akarta piszkosul

aki meg őt nem mocsok a világ
viszont ha mégse akkor hol a bánat
kit érdekel egy boldog apaság
vagy egy dugás hetente már bocsánat

bár a líráról tudna még dumálni
mert egy-két verset néha elkövet
nem azért mintha ebben lenne bármi
de ki meri hogy ő is *ön poet*

csak ha beküldi mindig visszakapja
vagy jobb esetben máskor meg *nuku*
mert akinek nem brancsbeli az apja
vagy legalább ott lent nem kétlukú...

na jó megint bocs mondjuk hogy popó
viszont hogy a témához visszatérjen,
mert ezt jelenti ám az *apropó*
és nem hogy úgy eszembe jutott éppen

a lengyeleknél van még franciás
műveltség itt-ott nyelvi katasztrófa
a tenger *mózse* de a partja *plázs*
és így jár minden ott kétfajta srófra

nem úgy mint itthon persze marhaság
a prospektus hogy *ungarise Pusztá*
de ez az ország tényleg pusztaság
csak bennszülöttek nem annyira gusztá

nagyon jól látta régen valaki
hogy aki nem mer innen disszidálni
az begolyózott vagy tök maradi
hát ő maradt nem mintha volna bármi

sőt egy időben mint virággyerek
Dubrovnikban Sopotban volt sokat
csak rá nem úgy hatnak a kábszerek
és hát ritkán köt barátságokat

miknek végét az ember ő Dömi
most egymás után sorra éri meg
mert úgy látszik a lét a földöni
a kelleténél hosszabb némileg

egy kutya túl rövid ideig él
hogy ne tudjon halálig ragaszkodni
amit én még nem láttam senkinél
vagy pszihésen olyan a génje vagy mi

mert más az őse farkas vagy sakál
hogy neki nem egy fogalom a húség
az ember viszont folyton variál
hogy például hamu lesz hogyha tűz ég

és amit gondolt ő is aszerint
érezte magát nem valami jól
és csak most kezdi észrevenni mint
dob vagy harang a szív is ütve szól

és akkor már nem jobb a szalmaláng
nagy lobbanások enyhe veszteséggel
mint későn jönni rá a mi hibánk
hogy kvázi ami volt egyszerre vész el

így hát nála annyi a barátságnak
ahogy barátként neki is viszont
de gyászoló pofát hiába vágnak
mert el tud még képzelni egy viszonyt

amihez régen volt néhány hasonló
amitől mindez zéró nulla sztornó
és ami már a legeslegutolsó
és zümmögni kezd a hangosbemondó

a zümmögést rövid csend töri meg
aztán felüvölt mint egy razzia
és Tina egy pusztit nyom Döminek
jól elment az idő most már szia

Kőríz Imre

HA MOST KELLENE ELKEZDENI ÉLNI

Ha most kellene elkezdni élni,
mindenekelőtt szabad kezet kérnék,
legalábbis annyira, mint mikor
plázát tervez az ismert építész.

Ha most kellene elkezdni élni,
lehetőleg pontos szerződés szerint
vállalnék mindent, előre kikötném,
hogy hány törülköző kell, hogy milyen
ásvány-, fürdő- és esővíz, s hogy a
forgatókönyvbe beleszólhatok,
sőt, egyszer talán rendezhetek én is
egy jelentéktelenebb epizódot,
és hogy aki velem beszél, az órát
nem hordhat, és nem mondhatja ki: csirke.

Ha most kellene elkezdni élni,
különben hogyan is lenne erőm
beszerezni minden kelléket és
letenni azt a sok vizsgát a boltban,
az utcán, liftben, hülye buszra várva?

Ha most kellene elkezdni élni,
udvariasan megköszönném a figyelmet,
és nem lennék olyan utálatos,
mint Szolón volt Krözussal, amikor
az derült ki minden történetéből,
hogy jobb minél előbb meghalni vagy
nem megszületni, mert ez nem igaz.